

Pastor Wilhelm Busch: „365 puta ON“; 22. studeni, str. 333

„Da, puni smo puzdanja i najradije bismo se iselili iz tijela i naselili kod Gospodina.“ (2. Korinćanima 5,8)

Ovaj Pavao, stvarno, zauzima čudan stav!

Mi se ljudi ne damo odlijepiti od života! On bi sa zadovoljstvom umro. S druge pak strane ne pokazuje nikakve samoubilačke pretenzije ni mrskost prema životu! Štoviše, u pogledu nevolja koje su ga snašle i o kojima govori, „pun je pouzdanja“! To je stav čovjeka koji zna da je Isusovom krvlju otkupljen za Boga. Takvi posjeduju čvrstu nadu u pogledu života vječnoga. A u međuvremenu, žive posve spokojno.

Nada koja se, Isusovim uskrsnućem od mrtvih, uvijek iznova rasplamsava, karakterizira i određuje cjelokupni život istinskog kršćanina.

Predstavimo si neku sporednu cestu u noći i velikoj zabit. Spustila se kiša nošena hladnim vjetrom. Odnekud se putem polako kreće neki čovjek. Vidno tužan i s uzdignutom kragnom, jedva se vuče naprijed. Običan bijednik, bez kuće i zavičaja. Netko bez pravoga cilja pred sobom.

To je slika čovjeka bez kršćanske nade u sebi. On se vuče kroz život bez cilja pred očima. Za njega vrijedi: „Jao onom tko ostane bez zavičaja svog!“

A onda se na putu odjednom pojavljuje jedan drugi putnik. I njemu kiša udara u ljice. I njega brije isti hladni vjetar. No on usput radosno fičuka nekakvu pjesmu i snažno grabi naprijed. Zašto je ovaj tako drugačiji? On pred sobom vidi svjetla svog rodnog doma i kraja. Ondje je toplo. Ondje ga očekuje mir i spokoj.

Na ovaj način putuju kršćani. Oni prolaze kroz iste oluje kao i ostali ljudi ovog svijeta. No oni pred sobom razaznaju svjetla vječne domovine. „Provesti moram život svoj na zemlji toj. Ipak znam, da na njoj ostati ne moram. Da ću na kraju puta svog, s pjesmom, u vječni ući dom...“

Gospodine! Daj nam biti putnikom u tvoj vječni dom! Amen.